

Imperativul păcii

Cînd, la 6 august 1945, a explodat cea dintîi bombă atomică, la orizontul conștiințelor s-au profilat o întrebare și o răspundere, cu privire la destinul umanității, ca specie. Pînă în urmă cu un sfert de secol, știam că o conflagrație e în stare să înghită, în voracitatea ei, milioane de vieți. Dar astăzi trebuie să reflectăm la perspectiva unui război care poate suprima definitiv germenul vieții pe pămînt. Evident, ideea că însuși astrul pe care ne aflăm constituie miza unor rivalități îndirjite nu-i, pentru un spirit logic, ușor de acceptat. Și, de aceea, sintem uneori înclinați s-o îndepărtăm din cîmpul gîndirii. Dar ea exprimă o realitate. Cum o evidență e și că arsenalul nimicirii nu crește neconținut decît spre a spori uriașele avuții ale unora și catastrofala sărăcie a altora, diviziune cumplită și care reprezintă, la rîndul ei, una dintre nedreptățile explozibile ale lumii în care trăim. Mai e oare nevoie să adăugăm, la toate astea, că inteligența, nervii, bunul-simț refuză să se bizuie pe „echilibrul terorii”? Pe de altă parte, nu putem da crezare nici optimismului mărginit, conform căruia eventuale „conflicte locale” nu riscă să se transforme, într-o zi, în carburantul îngrozitor al unui „conflict total”.

Aceste fapte și aceste gînduri sînt temeiul vibrantului apel la frînarea demențialei curse a înarmărilor, la rezolvarea diferendelor pe calea tratativelor, la înțelegere între popoare, apel al Frontului Democrației și Unității Socialiste, inițiat de tovarășul Nicolae Ceaușescu, și care a avut un uriaș ecou în țara noastră, ca și pe toate meridianele. Ideile cuprinse în apel se află în miezul luminos al întregii opere a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a cărui activitate e cîdlăuzită de imperativul păcii și al conlucrării la cultura și civilizația comună a umanității. Înțelepciunea și elanul cu care a dezvoltat convingerea că soarta ființei și a creației nu pot constitui obiect al rămășagului și șantajului celor puternici și orgolioși, că popoarele globului refuză să devină ostaticii acestei amenințări, l-au impus ca pe una dintre cele mai active și mai dăruite intruchipări ale aspirațiilor întregii umanități.

Poate că niciodată omenirea n-a resimțit atît de acut urgența îndatoririi de a-și apăra înfăptuirile materiale și spirituale, într-un climat de încredere și de colaborare. Adevărul că, în această epocă, pacea nu poate fi decît universală și indivizibilă, și că ea a încetat de a mai fi numai o năzuință, pentru a deveni însăși condiția existenței, reprezintă pretutindeni o putere fecundă, prezentă și activă. O putere care refuză să se lase sfidată de aroganța inconștiențelor și de emulația trușiilor. Iar cultura reprezintă unul dintre avanposturile acestei forțe.

Pentru oamenii de teatru din țara noastră, nu există un imperativ mai înalt decît acela de a răspunde, prin opera lor, chemării tovarășului Nicolae Ceaușescu, solidarizîndu-se, prin fapte de artă, cu hotărîrea unanimă de a trezi rațiunea și de a afirma energic principiul păcii.